

Sygn. akt VII Ka 1191/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski,

Protokolant: sekr. sądowy Elżbieta Łotowska

przy udziale oskarżyciela publicznego sierż. szt. Agnieszki Szlachtowicz

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2014r.

sprawy P. Ż.

obwinionego o wykroczenie z art. 145 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 10 października 2013r., sygn. akt IX W 2368/13

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczoną w stosunku do obwinionego P. Ż. karę grzywny łagodzi do 50 (pięćdziesięciu) zł i w pozostałej części utrzymuje go w mocy,

II zasądza od obwinionego P. Ż. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 30 (trzydzieści) zł tytułem opłaty za obie instancje.

Sygn. akt VII Ka 1191/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 10 października 2013r. w sprawie IX W 2368/13 przeciwko P. Ż. obwinionemu o to, że w dniu 10 czerwca 2013r. około godz. 23.00 w D. na ul. (...) przy sklepie nocnym zaśmiecił miejsce dostępne dla publiczności tj. chodnik usytuowany przy schodach do sklepu poprzez wyrzucenie butelki lub puszki po piwie

tj. o czyn z art. 145§1kw

orzekł:

obwinionego P. Ż. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 145 kw skazał go na karę 200 zł grzywny.

Od powyższego wyroku nieformalną apelację wniósł obwiniony zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości i zarzucił mu błąd polegający na niezasadnym uznaniu go winnym przypisanego mu czynu. Skarżący wskazał, że wyrzucił jedynie niedopałek papierosa, był trzeźwy i nie spożywał piwa. Obwiniony także podniósł, że policjanci dokonali błędnego rozpoznania albowiem początkowo twierdzili, że sprawcą czynu miał być M. L..

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie od zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja co do istoty nie jest zasadna.

Na wstępie podnieść należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie i zasadnie przyjął, że obwiniony jest winny zarzucanego mu czynu. Swoje ustalenia Sąd I instancji oparł o szczegółową i wnikliwą analizę materiału dowodowego, która nie zawiera błędów natury logicznej czy też faktycznej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację.

Wbrew stanowisku skarżącego uznać należy, że brak jest podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, w szczególności twierdzeń obwinionego i zeznań świadków. Sąd Okręgowy podziela zatem stanowisko Sądu I instancji co do zanegowania wiarygodności wyjaśnień obwinionego oraz zeznań M. L. w zakresie w jakim zaprzeczali oni faktowi wyrzucenia przez P. Ż. innego przedmiotu niż niedopałek. W konsekwencji w pełni należało zaakceptować argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do uznania za wiarygodne zeznań policjantów. Całkowicie bowiem jest chybiony zarzut obwinionego, że funkcjonariusze go pomawiali oraz aby mieli ku temu jakikolwiek powód. P. T. i R. M. zaprzeczyli aby znali ojca obwinionego ani samego P. Ż. i zgodnie zeznali, że jedynym powodem interwencji było zachowanie obwinionego, który wyrzucił puszkę lub butelkę. Zeznania wymienionych policjantów są jasne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą logiczną całość oraz korespondują z sporządzoną po zdarzeniu notatką jak na k.3 i zapisem w notatniku służbowym. Podkreślić przy tym należy, że policjanci byli pewni, że rzuconym przedmiotem nie był niedopałek –k.28-28odw. Wreszcie wobec zdjęć załączonych przez obwinionego do apelacji podkreślić należy, że funkcjonariusze pomimo rodzaju oświetlenia przedmiotowego miejsca nie mieli wątpliwości co do wskazania i rozpoznania obwinionego jako osoby rzucającej przedmiotem w postaci butelki lub puszki.

Ponadto wymienieni stanowczo zeznali, że interwencja od razu była podjęta w stosunku do obwinionego a nie wobec M. L.. Co do tej ostatniej kwestii, to zauważyć należy, że nawet sam M. L. na rozprawie powyższej okoliczności nie potwierdził i zeznał, że „panowie zapytali, który to jest pan Ż.” i to z nim rozmawiali na temat zdarzenia-k.28odw.

W konsekwencji nie dano również wiary zeznaniom P. P., przesłuchanego w czasie rozprawy odwoławczej w takim zakresie w jakim miały stanowić one potwierdzać wersję obwinionego. Mianowicie wprawdzie wskazany świadek zeznał, że P. Ż. nie wyrzucił butelki czy też puszki ale faktycznie przyznał, że „policja od razu rzuciła się do P.”-k.66 odw. Tym samym nawet wnioskowany świadek nie potwierdził, że policjanci nie wiedzieli kto miał rzucać przedmiotem i że początkowo mieli zwracać się do M. L..

Wobec powyższego wina P. Ż. co do wyczerpania dyspozycji art.145 kw nie budzi wątpliwości i została mu udowodniona.

Niezależnie od zarzutów zawartych w apelacji to stwierdzić należy, że konieczna była korekta wyroku w zakresie orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny. Wprawdzie zachowanie obwinionego nie może być w żaden sposób usprawiedliwione, to jednak na uwadze należy mieć tak sytuację materialną obwinionego, który jest osoba bezrobotną jak i rodzaj i wysokość kar przewidzianych za ten czyn oraz fakt, że obwiniony dotychczas nie był karany. Wobec tych okoliczności uznać należało, że grzywna w kwocie 200 zł, która oscyluje w połowie ustawowego zagrożenia jest rażąco surowa.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu Okręgowego konieczne było złagodzenie kary grzywny orzeczonej wobec P. Ż. do kwoty 50 zł. Tak ukształtowane orzeczenie o karze winno odpowiadać stopniowi społecznej szkodliwości czynu obwinionego oraz stopniowi jego zawinienia, a także spełnić cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej.

W tej sytuacji zaskarżony wyrok zmieniono jedynie w części dotyczącej orzeczenia o karze, zaś w pozostałej części jako prawidłowy utrzymano go w mocy-art.437 § 2 kpk, art. 438 pkt. 4 kpk w zw. z art.109§1 kpw.

Na podstawie art. 636§1 kpk i art.3ust1, art.10ust.1 i art.21 ustawy o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 119 kpw Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków za postępowanie odwoławcze oraz jedną opłatę w kwocie 30 (trzydzieści) za obie instancje uznając, iż przemawiają za tym względy słuszności oraz jego sytuacja materialna.